

d alá,
s nem
nságo-
közöl-
z olva-
shajtsz
nyen
miért
leve-
czika.
volnék
egölel-
mert
asztal-
esélhe-
is töl-
Azt a
zt kell
valjon
Bátor,
illents.
látni.
alkoz-
a tart-
mint
lapo-
Lap.
Lap
rájato-
hog
csiről.
Berta.
y meg
magyar
nyit,
éseket
esirás-
özlése
biránt
s ház-
Sorai-
köll a
yekkel
ugyan
n nem
okszor
tkezik
meg-
jtésed
ra. —

Szerkeszti Forgó bácsi.

... KÉNYELMESEN ELNYUJTÓZTAK. (Lásd a 101. lapon.)

LXI. köt. 7. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. augusztus 18-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

VERONKA most már, hogy megmentve és biztos helyen tudta kedves kutyácskáját, teljesen vissza nyerte jó kedvét s pajkosan megtréfálta hazamenet Gabikát. Néha gyorsan előre szaladt az ingoványos uton, úgy, hogy Gabika nem tudta pontosan követni s be-besüppedt a fű alatt lappangó iszapba. Veronka aztán nagyot nevetett rajta.

— Majd nem nevezsz holnap, ha a sáros cipőmről kitalálják, hol jártam, ijesztgette Gabika.

— Mintha nem botorkáltál volna már máskor is sárban! Ki nem találják azt soha, csak ha kifecsegnéd. Akkor pedig neked is jaj! Mert most aztán kifogtunk ám mindenkin... a kertészen is, aki hiába keresi Puncsikát, Vilma nénin is, aki azt hiszi, hogy szépen lefeküdtünk...

— No meg apácskán is, aki azt hiszi, hogy nincs meg többé a kutyácskád.

— Igen, rajta is! kiáltá Veronka diadalmasan. Tőled, tudom, ki nem telt volna.

Büszkén nézett Veronka a testvéreére, ez pedig valóban meg is bámulta és megvallotta, hogy ilyen nagy tettet ki nem tudott volna eszelni.

A hold azonban már közel járt az égboltozat széléhez, sietniök kellett. Veronka, mikor ezt észre vette, mindjárt abba is hagyta a tréfát, szaporán szedegették a lábukat, ami most már kissé nehezebben esett, mert jócskán elfáradtak a sok gyaloglásban. De még idején kiértek az ingoványból és nemsokára ott álltak a »titkos lépcső«, vagyis a vén körtefa tövében. Mert a szobába vissza is csak ezen az uton jut-

hattak észrevétlenül. Fölkapaszkodni és az ágakról az ablakba lépni sokkal nehezebb volt ugyan, mint lejönni, kivált hogy már nagyon fáradtak is voltak; de szerencsésen sikerült ez is és néhány percczel később mind a ketten már az ágyukban feküdtek, iziben mélységes álomba is merültek. Azt még hallották, hogy a fal órát ütött, — éjfél után.

Veronka, de biz Gabika is olyanformán érezte, hogy még éppen csak elszunnyadt, mikor már rázogatta, költögette őket valaki. Dezső járta sorra az ágyakat és emlékeztette testvéreit a korai fölkelés ígéreteré. Hogy pedig az emlékeztetés hathatós legyen, a kezében levő csészéből hideg vizet fecskendezett az arcukba.

— Keljetek föl, álmos táskák! Talpra, Veronka! Ugy sem hiszen el, hogy alszol. Hiszen ilyenkor már mindig talpon szoktál lenni.

Veronka álmosan, csodálkozva nézett reá; bajos volt ráfogni, hogy csak színleli az álmoságot. Dezső azonban nem hihetett egyebet, mint hogy a makranczos leány mindjárt az első reggel meg akarja bosszantani Vilma nénit.

— Legyen eszed, Veronkám! Mindnyájunknak elrontod a napunkat, ha megbukik az a jó terv, hogy korán tulesünk minden leczkén, munkán, azután pedig szabadok vagyunk. A többiek már mind talpon vannak.

A sok szótul, de kivált a hideg víztől föl is ocsudott Veronka annyira, hogy eszébe jutott a tegnapi megállapodás. Nem is volt duzzogó kedvében, tehát nagynehezen leküzdötte az álmoságát, annál inkább, mert arra is gondolt, hogy nem szabad gyanut keltenie.

A többiekkel együtt ő is pontosan megjelent tehát a munkánál. Vilma néni megszabta mindenkinek, mit tanuljon, mit olvasson, a kis Lilikének csak annyi jutván, hogy ha szintén jelen akar lenni a szobában, hát csöndesen játszogasson, ne zavarja a nagyobbakat. Veronkának ugyancsak kábult volt a feje, de nagy erőfeszítéssel mégis csak elleplezte bágyadtságát, csodálkozva, hogy Gabikán, aki vele járt az éjjeli kiránduláson, nem igen látszik meg az álmatlanság. Aminek persze egyszerű oka volt: az, hogy Gabika csak ezen az egy éjszakán aludt a rendesnél kevesebbet, míg Veronkát már a megelőző éjjel is kizavarta Puncsi az álmából, azután pedig a sok izgalom következett, mely nagyon kimerítette.

Reggelizés közben Veronka kissé fölélénkült, de mikor aztán folytatták a tanulást, olvasást, a nagy csöndben Veronkán újra mindinkább erőt vett a bágyadtság. Addig-addig, hogy végre is már nem birt magával. A szeme lecsukódott, — biz ő szépecskén elaludt.

Nem vették mindjárt észre, mert az ablakhoz huzódott a könyvével; azt hitték, ott zavartalanul akar olvasni. A kis Lilike azonban, a kinek semmi dolga sem akadt, ide-oda ügyelgése közben elbotorkált Veronkához is, aztán nevetgélve jött a többiekhez.

— Csitt! Csöndesen! Veronka alszik!

Meglepődve néztek oda. Csakugyan, igaz!

Dezső boszusan dörmögte:

— Még megbukik miatta a jó tervünk! De mindjárt fölriasztom én.

Papirosból nagy golyót gyürt össze és meg akarta vele dobni Veronkát; de Vilma néni megfogta a kezét és elvette tőle a golyót.

— Végezzétek a dolgokat és hagyjátok Veronkát békében.

És ő sem zavarta, nagy csodálkozására Jolánkának, aki meg nem állhatta, hogy így ne szóljon:

— Az intézetben, ahol én tanultam, nem engednék, hogy aludjon; még külön feladványt is kapna büntetésül.

Vilma néni kissé elmosolyodott, de nem szólt semmit és Jolánka csak még inkább csodálkozott a néni engedékenységén. Veronka pedig nyugodalmasan szunyókált tovább. Még arra sem ébredt föl, mikor a többiek, elkészülvén dolgukkal, meglehetősen lármásan keltek föl az asztal mellől, örvendve, hogy most már szabad a nap többi része.

— Soha sem láttam Veronkát ilyen lustának, jegyzé meg Jolánka. — Most már mégis csak felköltjük, ugy-e néni? —

— Ne bántsuk, szólt Dezső vigan. Majd bámul, ha fölébred és azt látja, hogy egymaga maradt itt.

Vilma néni figyelmesen fürkészgette a szundikáló leánykát.

— Nagyon kimerültnek látszik, mondá elgondolkozva. Talán valami baja van, rosszul aludt az éjjel.

— Dehogy! szólt Dezső nevetve. Aludt, mint a mormotér, alig birtam talpra állítani.

A hangos beszédre most már mégis csak fölrezzent Veronka s ugyancsak megzavarodott, mikor testvérei nevetve kiáltozták:

— Jó reggelt! Kedves egészségedre a szunyókálást;

— Én . . . én . . . nem aludtam . . . csak . . . izé . . . amint olvastam . . . elgondolkoztam . . .

— No, alaposan megfontolhattad, amit olvastál, mondá Jolánka. Éppen egy óra hosszáig tünődöttél behunyt szemmel rajta.

Vilma néni szeliden, de komolyan mondá:

— Ha beteg vagy, kedvesem, szólj!

— Oh dehogy! Nincs semmi bajom, felelt Veronka majdnem ijedten.

Mert az jutott eszébe, hogy még bizony ágyba dugják, ápolják, őrzik és akkor hogy jutna el újra Puncsikához? Ámde az is baj volt, hogy egészségesnek mondta magát, mert erre meg azt mondta Vilma néni:

— Ha nincs bajod, akkor nem engedhetem, hogy ilyen módon átlustálkodjad a szorgalom idejét. Miattad nem büntethetem a többieket azzal, hogy elrontsam a szabad idejüket; de ha te nem győzöd a korai fölkelést, akkor külön fogod végezni a dolgot délig.

— Dehogy nem győzöm! felelt Veronka daczosan. Nem azért volt az ma, hanem mert... izé... mert...

Hirtelen ehallgatott, mert hiszen nem mondhatta meg, miért volt az éppen ma úgy! Hirtelenében pedig nem jutott semmi jó kifogás az eszébe. El is vörösödött annyira, hogy mindenki észre vehette. Az meg csöppet sem javított a dolgon, hogy Gabika ki akarta segíteni, mondván:

— Persze hogy csak éppen ma ilyen álmos, mert az éjjel...

Most ijedt még csak meg Veronka. Ez az oktondi hebehurgya Gabika még bizony kifecseg mindent. Gyorsan a szavába vágott tehát:

— Te pedig hallgass! Mit tudsz te? Elvégzem én a magam dolgát. Keveset aludtam az éjjel, azért vagyok álmos. Ennyi az egész.

Gabika el is hallgatott, pedig erősen hitte, hogy ő okos mentséget akart mondani: azt, hogy Veronka még nagyon busult és sokáig sirdogált az éjjel a kutyácskája után. Ezt bizonyosan elhitették volna. Igy azonban csak az lett belőle, hogy Vilma néni gyanus szemmel nézte Veronkát is, Gabikát is. Semmi kétség, hogy nincs megelegedve a Veronka magyarázatával. Tudni nem tudhat ugyan semmit, de azt bizonyosan sejti, hogy itt valami titok lappang, még pedig olyan titok, melyről Gabika is tud.

Egyelőre azonban nem szólt Vilma néni semmit. Alkalmasint olyanformát gondolt, hogy ezzel a makranczos Veronkával úgy sem boldogul, ha erősebben vallatja; hanem majd szemmel tartja.

No, ha ezt gondolta, nem éppen csak Veronkáról gondolta, mert szigoruan szemmel tartotta valamennyiöket. Játshattak, sétálhattak ugyan kedvökre, de Vilma néninek mindig tudnia kellett, hol járnak és mit csinálnak. Ezt azonban nemcsak nem bánták, hanem mihamar nagyon kedvökre valónak találták. Vilma néni nem hogy zavarta volna a játékukat, hanem inkább még segítette, mert új meg új mulatságos szórakozásokra tanította meg őket. Csak Veronka vonult folyvást félre. Sehogy sem tetszett neki a nénike fürkésző tekintete, mert ez nyájas és jóságos volt ugyan, de mintha folyton folyvást azt is mondta volna:

— Rejtegetsz valamit, tudom én jól!

Vagy csak ő maga képzelte ezt?

Akkor sem volt ott, mikor a többiek, még nagyon melegnek találván az időt játéokra, szaladgálásra, Vilma néni köré gyűltek, aki a kertben egy árnyas nagy fa

alatt ülve olvasgatott, de készséggel abba hagyta az olvasást és vidáman csevegett velök, ha kérdeztek valamit. Jolánka szorgalmasan dolgoztatott egy himzésen, Dezső és Gabika kényelmesen elnyújtóztak a pázsiton (Lásd a képet a czimlapon), míg a kis Lilike fűszálakból lánczot rovogatott össze. Veronka jó messze tőlük a hintán ült, de nem hintálózott.

— Csak azért ült oda, hogy külön legyen, szólt Dezső kissé bosszankodva.

— Már megint duzzogó kedvében van, jegyzé meg Jolánka.

— Nem már megint, hanem még folyvást, mondá Dezső. Még nem felejtette el azt a Puncsi kutyát. Szerettem volna látni, valóban olyan remek szép jószág volt-e?

— Olyan bizony, pattant ki Gabika. Gyönyörű kutyácska, mondhatom.

— Ohó! Hát te honnan tudod? Hol láttad és mikor?

Ez fogas kérdés volt. Gabika észre vette, hogy mindjárt baj lesz, ha még többet is elárul. Otölve-hatolva felelé:

— Láttam . . . legalább azt hiszem, hogy láttam . . . Én is jártam ott a Molnár ur majorja tájékán, láttam a kis kutyákat.

Ezzel a magyarázattal Dezső beérte, kivált hogy Vilma néni érdeklődni kezdett a Puncsi historiája iránt és az egészet elmondatta magának. Aztán elgondolkozott egy pillanatra s látszólag közönyösen mondá:

— Valószínű, hogy még folyvást a kutyácskán jár Veronkának az esze. Kivált hogy a kis eb oly nyomtalanul tűnt el a kertész házából.

— Pedig most már jobban tenné, ha nem is gondolna reá, ugye néni? szólt Jolánka nagyon komoly okos képpel. De ez a Veronka olyan csökönyös! Pedig jónak lenni sokkal kellemebb és nem is nehéz dolog.

Vilma néni sajtáságosan kételkedő tekintetet vetett Jolánkára.

— Azt hiszed, kedvesem, hogy

jónak lenni mindig könnyű? kérdé aztán.

Jolánka furcsának találta ezt a kérdést. Hiszen az öregek mindig azt mondják, hogy igenis könnyű jónak lenni, csak akarni kell. Azért hát így felelt:

Igazán azt hiszem, kedves néni. Magamról tudom. Én nem szaggatom össze a ruhámat, nem durczáskodom, nem mulasztom el a dolgomat és könnyűnek találom mindezt.

... AZ ABLAKHOZ SIETETT. (Lásd a 102. lapon.)

— És ez bizony dicséretes, szolt Vilma néni. De az igazi jósnak néha nehezebb próbája is van. No, hiszem, hogy azt is dicséretesen megállanád.

Jolánka maga is hitte. Pedig rosszul hitte és nem nagy idő multával keservesen győződött meg a néni szavainak igazságáról!

Egyelőre nem gondoltak rá tovább s a nap vidáman ért véget. Elégedetten tértek nyugalomra, el is aludtak szépen. De talán nem mindnyájan. És nem tudott elaludni Vilma néni sem, annyira forgatott a fejében valamit. Az éjjeli mély csöndben aztán valami nesz hallatszott be a nyitott ablakon. Gyanusnak találta ezt a neszt. Fölkelt, az ablakhoz sietett (Lásd a képet a 101. lapon.) és kinézett a holdvilágos kertre.

S jó messze, de tisztán látta a Veronka és Gabika alakjait, melyek azonban már rögtön el is tűntek.

(Folytatása következik.)

A BÜSZKE SZOMSZÉD.

— Példázat. —

MÉG a tavasz elején volt. Két magvacska feküdt jó mélyen a föld alatt, egymástól nem messzire. Egy napon nyujtózni kezdett egyikök.

— Ébredj, szomszéd! mondá a szomszédjának. — Érzem, hogy odafent már enyhe a lég, melegít a napsugár. Ideje, hogy kikeljünk, kihajtsunk.

A napraforgó magva szolt így az almamagvacskákhoz. Ez pedig felelé:

— Valóban, készülődünk kell lassacskán.

— Mit lassacskán! Gyorsan, szaporán! Csak ki, föl magasra mentül hamarabb!

Sietett is nyakrafőre a napraforgó és már arasznyi magas hajtása volt a föld

fölött, mikor az alma-fácska még épp csak hogy kidugta a fejét a földből. Nevetve és megvetőleg szolt a napraforgó:

— Belőled ugyan semmi sem lesz, ha ilyen álmosan mozogsz. Nézd, én már mekkora vagyok!

— Igazán csodállak, felelé az almafácska szerényen. Hogy is tudsz oly szaporán haladni? Nekem annyi időmbe kerül, míg jól elhelyezem a gyökérkéimet és kellő erőt gyűjtök a leendő törzsembe!

— Kell is azzal sokat vesződni! Én egy-kettőre kész vagyok ezzel is, azzal is. Nem czerimoniázok sokat, csak külsőleg szép legyen. Lám, mégis vastagabb vagyok náladnál.

A napraforgó csakugyan dicsekedhetett vastag, kövér szárával, míg az almafácska ugyan vékony legényke volt. Ám némi kétsége támadt az almafácskának. Meg is mondta.

— De aztán eléggé erősen alkotod-e meg a törzsedet, szomszéd?

— Nevetséges kérdés! Hát valjon láthat-e valaki hibát rajtam? Csupa irigységből beszélsz így. No de nem is állok veled többé szóba!

Ezt annál könnyebben megtarthatta, mert napról napra nagyobb lett köztük a különbség. Két-három héttel később az almafácska még mindig alig néhány ujjnyira látszott ki a földből, míg a napraforgó már métermagasra nőtt. Mire nyár lett, úgy álltak egymás mellett, mint az óriás és a törpe. A napraforgó harmadfél méter magasságban nyitotta ki nagy tányérvirágát és büszkén nézett föl a napba; a szomszédjára le sem pillantott többé, csak gunyolódva szolt egyszer-másszor:

— Valjon él-e még az a szegény almafácska szomszédom? Ugyan törpe lehet az istenadta, mert nem is látom innen a magasból.

Az almafácska valóban még ekkor sem ért szomszédjának a derekáig sem. De nem türelmetlennkedett. Bámulta ugyan a hatalmas napraforgót, ám nem irigyelte és szerényen biztatta magát:

— Ügyesebb, erősebb, méltán büszkélkedik. De hiába! Már csak végzem szépen lassan, de gondosan a munkámat, hogy erős törzs legyen belőlem.

Volt már néhány ágacska is, de ezzel együtt is bizony kicsiny legényke volt még.

Nyár végén a napraforgó egy este kissé lehajtotta a fejét és meglátta a szomszédját. Nagyon nevetett rajta.

— Ennyire jutottál mindössze? Jaj, te gyámoltalan, lusta jószág!

Másnap reggel azonban a napraforgó már csak nagy bajjal bírta fölemelni a fejét. És sajátságos bágyadtságot, dermedést kezdett érezni. Ez pedig napról-napra fokozódott.

Igen, mert gyorsan magasra nőtt szára csak gyöngye rostokból volt, belül üres. A forró nyári nap mindinkább kiperzselte belőle az éltető nedvet. A feje lekonyult, a szára egyre jobban zsugorodott és lassacskán egészen száraz, aszott kóró lett. Egy kis ideig még így is magasra meredt ugyan; de egyszer aztán erős szélroham jött, a gyöngye kórót letörte s a büszke napraforgó haldokolva terült el a földön, épp az almafácska lábánál.

— Ohó! Mi lelt! kérde az almafácska. Miért heversz a porban, te, a hatalmas?

— Oh, ne csufolj! felelt a napraforgó. Dehogyan voltam én hatalmas! Csak külső

látszatra törekedtem, belől üres, erőtlen törzset neveltem, csak hogy gyorsan parádezhassak. Hajh, de a forró nap s az erős szél már végzett velem, kidöntöttek, elhervasztottak, végem van. Te pedig, ki lassu, gondos munkával erőt gyűjtesz a törzsedbe, te élni fogsz sokáig!

S úgy lett. Az almafácska átélt még sok nyarat, telet, folyton növekedett, erős nagy fa lett és gazdagon termett gyümölcsöt, mikor a büszke napraforgónak még a hírét is elfelejtették.

Találós kérdések.

Melyik tónak van kereke?

*

Melyik tóból kerül bor ki?

*

Melyik tónak van zárja?

*

Melyik tó férfi?

*

Melyik tó visel hivatalt?

*

Melyik tó van a sakktáblán?

*

Melyik tó leány?

*

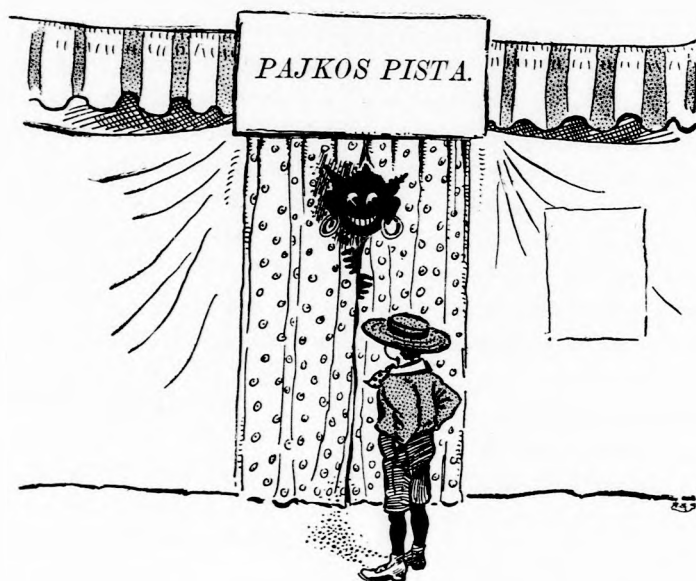
Melyik tó szerepel vadászatnál?

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színnyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, díszes kötésben.

Tudjátok-e, hinnétek-e
 Hogy a Pista mit csinált?
 Ő, aki a pajkosságban
 Mindenkoron elől járt.

Aki alig hogy a földből
 Arasznyira kilátszott,
 Kerítésre, almafára,
 Padlásra is felmászott.

Aki alig hogy a baba-
 Fűkötőből kikerült,
 Fürdés közben a Tiszában
 Egymaga — majd elmerült!

Ki már első nadrágjában
 Mindenféle csinyt koholt,
 Porolták is a nadrágját —
 És — hajh — ő is benne volt.

Akinek, mikor már végre
 Iskolás sorba került,
 Csinytevéseben minden fiún
 Tütnennie sikerült.

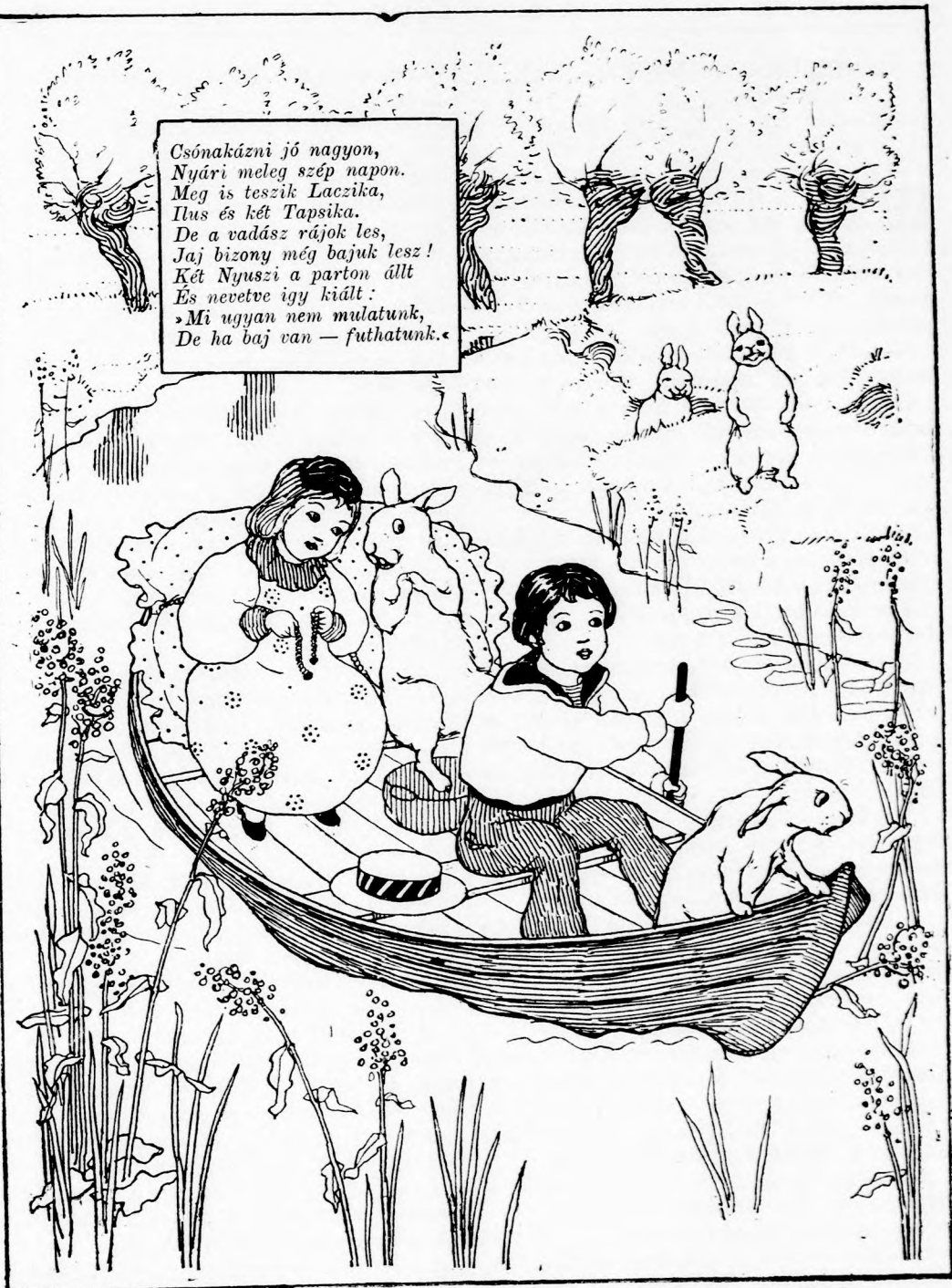
Hogy most mit tett hát a Pista,
 Hallottátok a neszt?
 Nem fogjátok kitalálni
 Ezt a találós mesét!

A Pista kimondhatatlan
 Meglepetést okozott:
 A vizsgáról — tiszta egyest,
 Tiszta kitűnőt hozott!

Mama.

Csónakázni jó nagyon,
Nyári meleg szép napon.
Meg is teszik Laczika,
Ilus és két Tapsika.
De a vadász rájuk les,
Jaj bizony még bajuk lesz!
Két Nyuszi a parton állt
És nevetve így kiált:
»Mi ugyan nem mulatunk,
De ha baj van — futhatunk.«

SZEPEGŐ CSÓNAKOSOK.

BARNUS ÉS HÓFEHÉRKE.

— Elbeszélés. —

Irta Szász Edith.

(Vége.)

MARIKA és Katicza hamar utólérték a leányt, aki a tyukokat vitte. Követtek utcáról-utcára, sokáig. Egyik utcában a cselédleány egy fiúval találkozott és beszélt vele. A két kis leány reszketve figyelt minden egyes szóra.

— Jó, hogy találalak, Peti, mondta a leány. Még sok vásárolni valóm van, fogd ezeket a tyukokat, vidd haza a szakácsnőnek. Tudom, megőrül nekik; fiatalok és kövérek, jők lesznek a holnapi vendégségre.

A két leányka majd kővé vált a kegyetlen szavak hallatára.

— Megesalt, megcsalt a gonosz! kiáltotta Katicza zokogva. — Oh, hogy mentünk meg Hófehérkét és Barnust!

Marikának is könny szökött a szemébe, de nem tudta, mit tegyen.

A fiu pedig átvette a tyukokat és gyorsan odább indult velök.

— Fussunk utána, kiáltotta sirva Katicza. Adjuk vissza a pénzt! és kérjük vissza Barnust és Hófehérkét! Ne hagyjuk őket!

Megfogta a Marika kezét s magával vonszolta őt a fiu után. Ez még nagyon messze ment a tyukokkal s végre befordult egy ház kapuján.

A leányok lihegve szaladtak utána, be a házba, föl a lépcsőn is, be a konyhába, kipirult arcczal, lobogó hajjal és szívökben azzal az erős elhatározással, hogy Barnust és Hófehérkét visszaszerzik.

A félénk kis Katicza most, hogy komoly veszedelemben tudta a két dédelgetett kedvenczet, egyszerre nagyon bátor lett. Csengő hangon kiáltotta a szakácsnénak, aki ott forgolódott a konyhában:

— Adja vissza Barnust! Adja vissza Hófehérkét! Itt a pénze!

A szakácsné nagyot nézett.

— Mit hadarsz itt össze-vissza? Én nem ismerek semmiféle Hófehérkéket! kiáltotta

haragosan. Mondjátok el értelmesen, mit akartok?

Marika el is mondta értelmesen a kívánságukat s könyörögve kérte, adja vissza a két kedves tyukjokat. De az öreg szakácsné haragosan nézett rájuk s egy cseppet sem látszott hajlandónak a kérésök teljesítésére. Hát még mikor felfedezte, hogy a tyukok árából hiányzik az a néhány fillér, amit a leánykák a vám fejében a szomszédasszonynak térítettek meg! Kereken kijelentette, hogy nem adja vissza a tyukokat.

— Hogy is jut ilyesmi az eszetekbe? mondá. Majd bizony még károsodni fogok miattatok! De még ha meg volna is a pénz, mégsem adhatnám vissza a tyukokat, mert szükségem van rájuk. Holnap vendégeink lesznek. Menjetek isten hírével!

Ezzel már ki is tuszkolta őket. Sirva bandukoltak le a lépcsőn, majd meghasadt a szívök a kedves, szelid Barnusért és Hófehérkéért.

— Végük van! mondta Marika.

— Holnapra pecsenye lesz belőlük! motyogta Katicza sirástól elfuló hangon.

— Most már nem tehetünk egyebet, mint hogy bevásároljunk s aztán hazamenjünk.

— Menjünk, hagyta rá Katicza. De merre?

Merre? Ez volt a nagy kérdés! Merre is van az a nagy piac? És merre az édes otthon, amely után már annyira vágytak a város szokatlan zaja után.

Merre? Merre? Ez volt most a legfontosabb, de éppen ezt nem tudták.

Attól kezdve, hogy a leány átadta a Peti fiúnak a tyukocskákat és Marika meg Katicza meghallották szavait, megfélejtkeztek minden egyébről, csak Barnusra és Hófehérkére gondoltak. Szaladtak utánuk lélekszakadva, nem figyeltek az utra. Csak most vették észre nagy ijedelemmel, hogy egészen ismeretlen utcában vannak. Tanakodva állottak meg.

— Én azt hiszem, hogy jobbról jöttünk, mondta Marika.

— Oh, nem! Balról futottunk ide! felelte Katicza.

Végre is indulni kellett valamerre, jobbra fordultak hát s szaporán lépegettek. Az utcából egy másik széles utca nyílt. Befordultak abba is, a jó szerencsére bizva magukat. Nagyon siettek, hogy minél előbb a nagy vásártérre érjenek, ahonnan Marika már tudta az utat haza felé.

— Ezen az utcán kell mennünk, ennek a végében van a nagy piac, bizakodott Katicza.

Az utca nagyon hosszú volt. Mikor valahára a végére értek, ott csakugyan egy tért találtak és Katicza az első pillanatban örömmel kiáltott fel; de aztán annál keservesebb volt a csalódásuk. Más téren voltak, nem ott, ahonnan haza tudtak találni.

Mikor ezt észrevették, újra nagyon megriadtak. Katicza ismét elkezdett sirdogálni.

— Eltévedtünk! Most már nem tudunk haza menni! Oh mi lesz velünk! Én már olyan fáradt vagyok!

Marika, mint rendesen, vigasztalta, pedig neki magának is nagy szüksége lett volna a vigasztalásra.

— Ne busulj, Katicza! Oda találunk még a nagy piacra! Megkérdezzük valakitől, merre van. Tudja itt azt mindenki.

Sokáig álldogáltak ott bátortalanul, nem merték megszólítani a czipra uri embereket, asszonyokat. Végre észre vettek egy hozzájuk hasonló koru, szegényes öltözetű leánykát. Ezt már meg merték szólítani. Elmondták neki, hogy eltévedtek és illedelmesen kérdezték, merre köll menniök?

A kis leány nagyon barátságosan felelt:

— Jaj, ti ugyan jól elkóboroltatok! No de ha siettek, jó fél óra alatt oda érhettek a nagy piacra. Egy kis darabon el is kísérek.

Nem sokáig mehettek azonban együtt; az idegen leányka egy kis idő múlva visszafordult.

— Igazán sajnálom, nem kísérek tovább, mondá. Már keres is talán az anyácskám.

De megmagyarázta nekik körülményesen, hogy tovább merre menjenek.

Marika és Katicza szépen megköszönték a szivességet s ismét maguk folytatták a vándorlást az ismeretlen utcákon. Marika nagyon vigyázott, hogy el ne tévedjenek többé. Folyton a kis leány magyarázatára gondolt s aszerint tértek jobbra-balra. Az ut nagyon hosszú volt, az idő már későre járt, Marika és Katicza pedig ugyancsak megéhezett reggel óta. Marika tehát előkotorta a kenyeret, egy darabot Katiczának adott, a másikba pedig maga harapott bele.

A kenyeret majszolgotva könnyebben ment a gyaloglás. De a kenyér nemsokára elfogyott, ám az ut nem.

— Ebből az utcából balra kell fordulnunk, azt mondta a kis leány, szólt Marika.

Keresték azt a balra nyíló utcát, de hiába. Jobbra nyílt sok, de balra egy sem.

— Hogy lehet ez? tűnődött Marika. Biztosan tudom, hogy innen balra kellene fordulnunk.

— Bizonyosan elvétette az a kis lány, okoskodott Katicza. — Ha csak jobbra nyílik utca, hát természetesen csak jobbra mehetünk!

Marika nem bizott ugyan ebben a magyarázatban, de mivel más választás nem volt, elindultak a jobbra nyíló utcák egyikén.

Most már nem lépegettek oly gyorsan. Katicza folyton panaszkodott, hogy fáradt. Es mind a ketten nagyon el voltak szontyolodva.

Sokáig barangoltak jobbra, balra, a nap rég elindult lefelé az égen, de a nagy piacot mégsem érték el.

— Már több órája, hogy bolyongunk, mondta Marika. Azt hiszem, újra eltévedtünk. Pedig sietniük kellene, mert ha besötétedik, hogy jutunk haza!

Katicza keservesen sirni kezdett:

— Én már nem is tudok tovább menni! Már holtra fáradtam!

— Katiczám, kedves, szedd össze az erődöt! kérte Mari. — Estére okvetetlenül haza kell jutnunk; itt nincs hol meghál-

nunk, de meg édes anyánk aggódni fog, ha nem leszünk otthon.

— Nem bírok tovább menni, nem bírok! sirdogált Katicza.

— Ülünk hát le egy kicsit, mondta Marika. Pihenj egy sort, azután odább megyünk.

Leültek egy ház kőlépcsőjére. Katicza itt sem szünt meg sirdogálni s Marika is nagyon bus volt.

Egy kis idő múlva felállott Marika.

— Induljunk, Katiczám! Mulik az idő!

Hiába, Katicza alig lépett kettőt-hármat, már sirva panaszkolta, hogy nem tud tovább menni. Leült újra és keservesen zokogott. Most már Marika sem tudta visszafojtani a könnyeit. Elhagyatva töltsék az éjt ebben a nagy, idegen városban, az utcán!

Pedig a hazajutásról többé szó sem lehetett. Marika maga is annyira el volt

ÉRZÉKENY CZICZA.

— *Mi baj, czicza? Mért hull oly sűrűn a könyved?*

— *Oh, hogyne! Olvastam ezt a képes könyvet*

S le van írva benne, hogy egy czicza-társam

Három szép egeret fogott egy rakásban.

Meg is ette!

— *És te siratod? Szép tőled!*

— *Igen! Mért hogy nem én — ehettem meg őket!*

fáradva, hogy már nem bírta volna ki az utat hazáig, Katicza meg végkép ki volt merülve. És már esteledett!

— Edes anyánk már bizonyosan aggódva vár... Hát még szegény beteg Juliska! gondolta Marika s erre még keservesebben zokogott.

— Eddig talán már meg is ölték kedves tyukoescskáinkat! gondolá Katicza s szeméből csak úgy patakzottak a könnyek.

Az emberek jártak-keltek mellettük, de senki sem szólt hozzájuk. Mindenki sietett, mindenki a maga dolgával volt elfoglalva, senki sem ért rá, hogy két apró idegen leány bajával törődjék.

Lassanként egészen beesteledett. A nap rég lenyugodott, helyette feljöttek a csillagok, ezeknek fényét pedig nemsokára elhomályosította a sok utcai lámpás. Ez még szokatlanabb volt a két kis leánynak.

Már a sirásba is belefáradtak. Félve huzódtak egymásmellé s imára kulcsolták kezöket. És nem hiába.

A sok közönyös ember közt akadt végre egy jóságos képű uri nő, aki meglátta és megsajnálta a két szegény leányt. Lehajolt hozzájuk és részvétellel kérdezősködött, hogy miért üldögélnek itt? Eleinte szólni sem

igen tudtak, de Marika aztán, bár akadózva, mégis értelmesen válaszolt az uri nő barátságos kérdéseire. Elmondta, hogy csak ketten jöttek el hazulról és eltévedtek ebben a nagy városban.

— De itt az utcán nem maradhattok! Nincs valami ismerősötök? kérdezte az uri asszony.

A G G Ó D Á S.

*Ma van az apácska születése napja,
A jó kívánságot százfelől is kappja.
Szerető szívből én is meggratulálom,
Jaj, de a szép szókat hozzá hogy találom!*

Mariska némán, leverten rázta a fejét:
— Nincs!

Az uri asszonynak nagyon megesett a szive a két elhagyott gyermekben.

— Jöjjetek hát velem, mondta barátságosan. Nálam megháltok és reggel majd megmutatom nektek az utat.

Mekkora volt a szegény leánykák öröme! Szinte boldogoknak érezték magukat, mikor

jótevőjük oldalán biztosan lépegettek végig az utcákon. Katicza már kipihente nagy fáradtságát és ügyesen felelgetett ő is a hozzá intézett kérdésekre.

Elmondták részletesen a történetüket s az uri asszony meghatottan hallgatta végig.

— Milyen jó kis leányok! gondolta magában. — Milyen szép tőlük, hogy beteg pajtásukért fel tudták áldozni legkedvesebb

jóságukat! S milyen szép az a szeretet, melylyel követték a két tyukocskát is! Megérdemlik, hogy segítsek rajtuk.

Aztán egyszerre így szólt:

— Gyerekek, ne busuljatok! Az én férjem orvos, kocsink is van. Megkérjük a férjemet, hogy holnap reggel vigyen haza benneteket és egyuttal vizsgálja meg a beteg Juluskát. Ad majd neki orvosságot is, amitől meggyógyul.

Marika és Katicza felelni sem tudott a nagy örömtől, csak hálásan csókolták meg a jó urnő kezét.

Most is könny ragyogott a szemökben, de az öröm könnye. Beteljesedik, ami az egész vándorlásuk célja volt: meggyógyul Juliska!

De mégis... nem volt teljes a boldogságuk. Volt valami, ami keserűséget fakasztott szívökben: az, hogy Barnus és Hófehérke el van veszve örökre!

Nemsokára ismerős utczába tértek be s az úri nő csakhamar befordult velök egy kapu alá.

Marika és Katicza meglepetve kiáltottak föl: az a ház volt ez, ahova a fiú Barnus és Hófehérkét vitte. Az, ahonnan könnyörtelenül elűzte őket a szívtelen szakácsnő!

Az úri asszony is nagyon meglepődött, mikor ezt hallotta.

— Az én vendégeimnek esnének áldozatul a ti drága tyukocskáitok? Mentsük meg őket, ha még nem késő! Siessünk!

Nem köllött erre biztatni a két leányt. A szélnél is sebesebben rohantak föl a lépcsőn, hogy egy pillanatot se veszítsenek.

Epp jókor érkeztek a konyhába. A szakácsnő már fente a kést Hófehérkének és Barnusnak. Ugyancsak haragosan fogadta a két leánykát és újra elkergette volna őket, ha nem lép be utánuk a ház úrnője, aki persze egyetlen szavával megmentette a szegény tyukokat a rettenetes haláltól.

Most már teljesen boldog volt Marika és Katicza. Ismét ölelheték, simogathatták az elveszettnek hitt kedvencüket, a jó úri asszony pedig gyönyörködve nézte örömüket.

Azután minden úgy lett, amint a jó úri asszony mondta. A két leány reggel haza kocsizott az orvos ur kíséretében. Magukkal vitték persze a két tyukot is.

Edes anyjuk halálos agodalmak közt töltötte az éjszakát s örömeben szólni alig tudott, mikor ismét karjai közé zárhatta Marikát és Katiczát. Szívesen megbocsátott nekik, hiszen olyan szépen kérték és ígérték, hogy tudta nélkül többé soha sem mennek el hazulról.

Juliska néhány hét alatt újra olyan egészséges volt, mint azelőtt. A jó orvos teljesen meggyógyította.

Vidám és boldog volt azután a három kis leány és sokat gyönyörködött Barnusban, Hófehérkében s ezeknek a fiaiban, a számtalan apró csibécskében.

A FEHÉR CZICZA.

— Apróka mese. —

SZÉP úri házban élt a fehér czicza. Gyönyörű kis jószág volt, a hónál fehérebb s e mellett szelid, vidám, játékos kis bohó. Nem is tett naphosszat egyebet, mint játszott, azaz hogy ő vele játszottak s gyönyörködtek benne:

— Jaj de kedves szép czicza!

Ha éppen nem játszott vele senki, fölugrott az ablakba, végig nyújtózott a vánkoston és sütkérezett a napon. Ami szintén kellemes időtöltés kis cziczának.

Ott nyújtózott a napon akkor is, midőn egy nagy kutya baktatott végig az uton. Hosszu szőrű lompos eb volt, csöppet sem szép, de annál erősebb. Meglátszott a tekintetén, hogy nem ijed meg az árnyékától. Megpillantotta a fehér cziczát és megállt az ablak alatt. Nem éppen ellenséges hangon, inkább félig tréfásan szólt:

— No, te kis naplopó, hát neked nincs semmi dolgod, hogy így heverészel?

— Most valóban nincs. Csak magam vagyok itt a szobában. Hát te ki vagy? Honnan jössz?

— Ki vagyok? No, persze, nem ismered, pedig egy a gazdánk. Csakhogy én nem heve-

rek a divánon, hanem éjjel-nappal nehéz szolgálatot végzek. No, nem panaszkodom, úgy van az rendjén, ne éljen senki hiába.

— És ugyan mit végzel?

— Éjjel a házat őrzöm tolvajoktól és rablóktól, nappal a nyáját kísérem a legelőre és megvédem a farkasoktól, segíték is a juhásznak, hogy a sok együgyű birka mind szépen együtt maradjon. Ha nagyon szétbolyongtak, én terelem őket össze. De hát te ugyan mit mivelsz egész hosszú napokon át?

— Oh, nekem is van ám dolgom! Gyakran órákig nincs pihenésem, mulattatnom köll a gazdáimat, akik büszkén mutogatnak mindenkinek. S aki csak lát, mind örül és gyönyörködik bennem.

— Azaz igazában haszontalan naplopó vagy, aki semmi jót és hasznosat sem mivelsz.

Az eb odább ballagott, a fehér kis cicza pedig nagyon elszomorodva tűnődött és végre fölsóhajtott:

— Oh, hogy olyan haszontalan portéka vagyok! Semmi haszna, hogy a világon élek! Mily keserű tudnom, hogy igaz, amit ez az eb mondott!

— Dehogy igaz! Csak látszik igaznak, de valójában nem az! zengte vigan a közel fáról egy dalos madárka. Én is hallottam ilyen szót, de a tudós Bagoly bácsi megvigasztalt, mert megmagyarázta, hogy derék és érdemes dolog ugyan, ha valaki hasznos munkát végez, de nemcsak ebből áll az élet, még egyéb is van és köll is a világon. Rideg, sivar volna az élet, ha nem volna, aki és ami a munka és fáradtság nehéző órái után vidámságot, élvezetet, szórakozást nyujtana, szemet-fület, elmétszívet gyönyörködtetne. Ami szép és kellemes, kár nélkül kedvet derít, örömet szerez másoknak: az is fontos a világon és nagyon megbecsülendő, mert az életnek ez ám a kedves fűszere.

A fehér kis cicza megnyugodott és tovább gyönyörködtette kis gazdáit.

OLCSÓ PRÉDA.

 LEGTÖBB állat, mely vadon él, ovatos és nagyon hamar észre veszi, ha veszedelem fenyegeti. Menekül is aztán, sokszor oly ügyesen, hogy kifog a legügyesebb vadász emberen is.

Akad azonban olyan is, melyet valamely sajtáságos tulajdonságánál fogva nagyon könnyen ejthetni zsákmányul. Ilyen a déli Ámerikában élő guanaco, egy nagyon gyors lábú és nehezen utolérhető lámafajta állat, melynek a husa pedig pompás peccsenye. Nem is üldözik a vadászok, hanem megkaparítják egy kis csellel.

A guanaco ugyanis nagyon kíváncsi állat. A vadász tehát lefekszik a földre, a hátára, a puskáját kezében tartja, aztán a lábait magasra emelve kapalózik velök a levegőben. Ezt messziről is meglátja a guanaco és rögtön fölébred a kíváncsisága, tudni akarja, mi az? Egészen közelre megy a vadászhoz, aki ekképen kényelmesen lelövi. Így a szegény guanaco keservesen tapasztalja, milyen veszedelmes hiba a kíváncsiság.

Epp az ellenkező tulajdonsága miatt esik könnyen zsákmányul egy hal, mely a Csön-des oczeánban a partok közelében a sekély vízben nagy tömegekben uszkál együtt. Ennek a hálnak az a sajtásága, hogy a legkisebb idegen mozgásra szörnyen megriad s mert a sekély vízben mélyre nem merülhet, olyképp igyekszik menekülni, hogy magasra fölveti magát a levegőbe, hogy aztán csekély távolságban visszapotyogjon.

A parti lakosok, jól ismervén a hal e tulajdonságát, nagyon egyszerűen fogdossák ezrivel össze. Széles nagy bárkákkal csöndesen közelednek az uszkáló halsereg felé, nehány csónakos pedig a halak mögé kerül. A csónakosok hirtelen nagy lármával csapkodják a vizet evezőikkel, a megriadt halak felszökkennek a vízből, de nagy részök nem a vízbe esik vissza, hanem az utjokban levő bárkákra, ahol a halászoknak nincs más dolguk, csak az, hogy összeszedjék a szárazon tehetetlen sok halat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 5-dik számában közölt rejtett nevek megfejtése:

Róma, Tata, Bécs, Páris, Berlin, Eger, Győr, Szegzárd.

Helyesen fejtették meg: Roboz Atala és Elza, Sziklay Józsika, Hay Irén és Juliska, Soltész Juczika, Jurenák Gizi, Scholtz Aranka, Szvétek Ilonka, Máder Hedvig és Emma, Altstock Hugó, Gyóry Sarolta, Szakáll Paula, Kövesi Jenő, Günther Felicitas, Kalmár Endre, Garai Lujza és Mariska, Kerekes György, Tomka Olga, Mérey Dalma, Fellegi Vilmos, Löw Lenke, Kummerer Paula, Kiss Margitka, Káldor Pista, Jakab Margitka, Friedmann Ernő József, Pankl Aurél, ifj. Schiller Miklós, Schnabel János és Béla, Szilágyi Ernő, Ybl Ida és Márca, Schuch Ilus, Foltinek Margit, Bayer Anti, Dominigg Ilonka és Erzsike, Márkus Böske, Richon Mariska, Hirsch Emma, Pap Lilike, Veszter Ilonka és Béla, Fischer Ella, és Lili, Agfalvi Endre, Szántó Olga és Ernő, Rhédey Zoltán, Fischer Károly, Poór Erna, Vörösmarthy Ilona és Ida, Rothauser György, Winkler Tibor, Herzog Dóra és Vilma, Materny Róza és Margit, Bertényi Mariska, Erzsike és Imre, Kuhnka Béla, Kazy Péter, Adámffy Jolán, Vég helyi Lajoska, Luczenbacher János, Csongrádi Ilonka és Attila, Temesváry Laczika, Szücs Elluska és Loránt, Debitzky Jolánka, Péterfy Vilma, Naschitz György, ifj. Mészáros György, Ranschburg Béla, Komlós Magda, Nagy Lenke, Viola és Ernő, Kilczér Gyula.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Kerekes György*, *Diós-Győrött*, kinek a jutalom-könyvet (»A természet három országa«, írta *Martin*, a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*, 262 képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Medveczky Gyurika* és *Sándorka*, *Schuller Lajoska*, *Foltinek Margit*, *Luczenbacher János*, *Seheiber Etel*, *Széky Ilona*, ifj. *Kleiszl Gyula*, *König Jenő*, *Debitzky Jolánka*, *Hirsch Emma*, *Löw Lenke*.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csongrádi Ilonka és *Attila*. Sokszor megjegyeztem ebben a rovatban, hogy minden kis olvasóm bizvást beküldheti bármiféle dolgozatát, szívesen olvasom el, mint szorgalma és iparkodása bizonyosságát. Hogy közlöm-e, az más kérdés. — *Péterfy Vilma*. Remélem, eddig már talpra áll-

tál betegségéből s legközelebb ismét magad foghatod meg a tollat. — *Széky Ilona*. A történetke csak akkor történetke, ha történik benne valami. A cziczád megbámulta a teknősbékát, de nem csinált semmit; a teknősbéka sem csinált semmit, ti pedig szabadon bocsátottátok. Hát ez bizony nem történetke. — *Rothauser György*. Ugy van, amint írod: használ a nyári üdülés. — *Dominigg Ilonka* és *Erzsike*, *Schönstein Mariska*, *Könyöki Ilona*. Kedvesen vettem, hogy, kiki más távoli szép tájékon, üdülétek és szórakozások közt is megemlékeztetek Forgó bácsiról. Szívből köszöntlek! — *Kerekes György*. A csigarejtvénynek csak a mondatát irtad le, de én csak a teljesen kidolgozott rejtvényt vehetem figyelembe. Tehát készítsd el úgy, ahogy lennie kell. A két képrejtvény nem jó. — *Winkler Piroska* és *Tibor*. Örömmel vettem és a gyűjteményembe helyeztem. — *Huszár Lolika* és *Miczike*. Hát ti azt hiszitek, hogy Forgó bácsi valami mogorva, haragos bácsi? Már ugyan miért haragudnám azért a ti jó és szép szándéku leveletekért? Sőt azt is megsugom, hogy a *sárga rigó* alkalmasint meg is fog szólalni a »Kis Lap«-ban. Csak az idejét nem határozhatom meg előre. — *Friedmann Ernő József*. Á sok közt találtam jót is és ezt besoroztam. De a *ponty*, *párducz*-féle rejtvények már nagyon rég ismeretek. — *Koós Miczike*. Kivánságodat, sajnálatomra, nem teljesíthetem. Epp az utóbbi számok egyikében magyaráztam meg e rovatban az okát. Nézz utána és olvasd el. — *Dick Zsiga*. Nem feledkezem én meg senkiről. De ha a megfejtést tartalmazó levél nem jut el hozzám, nem is vehetem be a jegyzékbe az illetőt. — *Szvétek Ilonka*. Írásod nem éppen rossz, tekintve hogy kezdő vagy. És ha vonalozott papiroson írnál, még jobb volna. — *Földváry Miklós*. Megelégedéssel veszem tudomásul, hogy ti is annyira megszerettétek a »Kis Lap«-ot. A szép Vág-vidéket magam is többször bejártam s hiszem, ti is gyönyörködtök a szépségében. A könyvről nem illet engemet köszönet. Az az áldozatkész kiadó: az Athenaeum-társaság ajándéka. — *Szüts Elluska*. Képrejtvénykéd nem vált be. Eszelj ki mást, jobbat. — *Több levélről a jövő számban*.

LEVELEZÉS.

Szász Fannika (Tatár-Szent-György) levelezni ohajt *Geyer Stefikével* és képes levelező lapokat kíván cserélni *Voith Mariskával*.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Gerber Erzsike* és *Klárka* 5 koronát.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.